

L'ESPURNA

La República democràtica és una forma capitalista, i, per tant, injusta puix radica en l'esclavatge dels treballadors sotà el jou del servilisme del salari. (Lenin)

Segona Epoca. Any I. Núm. 3

Girona, dimecres, 18 de novembre de 1936

DIARI DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Demanàvem, a la República, una poda. Se'ns feia el sord. Avui, la classe treballadora, a destrelades, arrenca de soca i arrel l'arbreda capitalista.

GUIÓ

La consigna és assolar

L'esgotament, pausat però sensible, de la rierada selvàtica que el feixisme desbocà damunt la capital madrilenya ha tingut una ressa immediata en la nova consigna injectada als mastins: "anihileu, assoleu, cremeu, destruïu". L'Espanya negra bramula en sentir-se ferida i esquincada per la gesta heroica del nostre Poble. La fera urpeja. L'estertor mortal l'ofega. I crida!

Però, les campanades de la Història senyalen implacables la fi d'una classe superada. El gran fossar espera impacient la presa. No hi fa res que, abans, esmicoli i destrueixi.

Les flames de la bogeria feixista reduiran a cendres escoles i infants; Museus i joies artístiques; Biblioteques i muntanyes literàries. La metralla facciosa anihilà ambulant i Hospitals de Sang, trepitjant lleis i promeses.

Les poblacions obertes de la costa veuran enfilades les bateries dels pirates. Dones i vells seran perseguits per Junkers i Caproni.

Es natural i és lògic.

Els sistemes polítics, no moren mai en un llit ni en una alcova; moren al carrer. Moren matant.

Quan els règims econòmics esdevenen envellits, caducs, inútils, lluny de cedir lliurement el pas a les noves solucions, s'aferran més que mai a la vida, en virtut de l'instint de conservació nascut a l'ombra dels interessos creas.

El naixement d'un nou sistema és sempre un part dolorós i sagnant.

La Revolució no és una poda més o menys dura a les branques. És quelcom més: subversió de valors, liquidació d'estaments. És una destrallada furiosa a la soca per tal d'enderrocar l'arbreda entera.

Després de quatre mesos de lluita, ni el jovent té dret a celebrar grans balls ni les milícies populars han de nodrir-se amb les almoines regalades egoïstament a canvi d'unes hores de plaer i de disbauxa.

Nosaltres reivindicuem el nervi netament obrer del moviment antifeixista. Lluitem contra la tebior d'algunes consignes i proclamem la necessitat de portar la Revolució fins a les darreres conseqüències, com a mitjà únic de mantenir i avivar en l'ànim dels combatents una fé absoluta i invicta en el caràcter emancipador de llur epopeia.

Avui ens ratifiquem en les nostres conegudes posicions.

Es una guerra, afirmen determinats sectors republicans.

Una guerra, certament; però, també quelcom més.

No és una guerra de dinastia, tipus carlista; no és una guerra colonial, tipus abissini; no és una guerra de contradicció burgesa, tipus l'Europea; no és una guerra d'altures. Amb els models anteriors, la nostra epopeia no té altre comunitat que l'adjectiu, la forma, l'aparició, el vel superficial que la cobreix: el xiulets, el tabletejar, l'explosió. I encara, per lleuger que sigui el paral·lel establert, aviat descobrirem pregones fonamentals diferencials en aquesta mateixa forma, que ens semblava comuna en ambdós contendents.

Enfront del prussianisme violent, la disciplina lliurement acceptada; enfront del rigorisme jeràrquic, la regla tallant de la igualtat; enfront de la obediència de codi i ordenança, el respecte conscient de cada ú a les necessitats de tots; enfront del mercenari, que viu per a matar, el milicià que mata per poder viure.

No és un soldat de la vella condició casernària, no és un lluitador de continent aburgèsat, sense voluntat i sense pensa; no és un figurí d'artifici per fora, i mecanitzat per dintre. No, és un autòmata, encara que subjecti la seva conducta a una disciplina conscient. El milicià sent el batec inalterable d'un imperatiu que l'empeny de forma irresistible i impetuosa a servir la causa de la Llibertat. És una projecció lògica de l'instint de conservació i de millora.

I la defensa amb les armes i la defensaria amb les unghes, perquè sap que és la seva causa, la dels seus fills, la dels seus pares, la seva. Aquesta causa no és una entelequia, una abstracció, una vaga concepció remota i imprecisa en intensitat i extensió. No. És una causa concreta, i, millor, una suma de causes petites, però palpables, de petita volada. Si cap, però properes, molt properes, i que, en llur conjunt, donen una valor considerable a la causa superior que les refon i representa.

Es una guerra, sí; però, d'arestes inconfusibles i peculiars. És un episodi de la lluita de classes, es una remoció de bases, de fonaments, que tendeixen a desplaçar el centre de gravetat de la piràmide estatal per a subvertir la seva estabilitat i provocar la caiguda vertical en el buit de la Història.

Es una guerra, certament, per les traces formals. És una revolució, pel fons rector que impulsa el seus bel·ligerants.

Llegiu a la pàgina 3

Interessants manifestacions del company Juanola del P. O. U. M., suara vingut de Madrid.

ESPURNES

La nostra lluita

La victòria serà nostra; però la lluita que sostenim contra la bèstia reaccionària i feixista és dura, molt dura. La contesa que es ventila damunt el sòl ibèric no és contra un generalat sublevat, no; la guerra ha perdut el seu caire de problema interior i ha saltat més enllà de les nostres fronteres.

Els rapaços capitalistes internacionals comprenen la trascendència de la victòria d'un socialisme revolucionari a Ibèria. Saben bé que això determinaria l'ocàs de llur despòtic domini; el final d'una vida regalada, luxosa, pròdiga i tmen el moment en que s'acabïn llurs privilegis, llurs llatro-

cinis i llur explotació; per això deixant de banda tota divergència i tota nacionalitat (ells que sempre havien mercadejat amb el mot de Pàtria) s'uneixen a l'entorn de Hitler i Mussolini i fant un front únic per defensar, sigui com sigui, el seu poder que trontolla. Temen els comptes que els demanarà el poble quan desperti en ell la consciència de classe i per evitar-ho no veuen més camí que sometre'l amordacat a una dictadura de vilipendi o destruir-lo com pretén fer a Espanya. Per això els feixistes espanyols fan gala de quantitats considerables de material bèl·lic. És que s'han movilitzat els milions dels jesuïtes i dels capitalistes, puix la lluita que sostenim, pot ésser el fracàs de tota opressió i la victòria dels famèlics i dels irre-

Podem els feixistes de les terres comptar amb els més moderns mitjans de des-



NO N'HI HAVIA PROU! Fa cinc cents anys, un rei espanyol decretava l'expulsió de jueus i àrabs i netejava de professors savis les Universitats del reialme. L'Espanya negra s'obria pas i cabussava el poble en el pantà de la ignorància. El poble no devia desvetllar-se. La Santa Mare Església ho prohibia. Avui, cinc cents anys més tard, els hereus d'aquell monarca, consumen la tasca. Dolorosament, cínicament, les bombes incendiàries de Junkers i Caproni han reduït a cendres el Museu del Prado, la primera llar de l'Europa artística.

...En nom de la Civilització i de l'Ordre!!

trucció i amb l'ajut descarat i entusiasta de tota la xusma internacional. Per damunt nostra, no passaran. No podem resignar-nos a viure en una esclavitud mil vegades més ignominiosa que la mort. Coneixem la vàlua de la nostra victòria i mentre en quedi un amb vida no deixarem arrebatar-nos-la.

Que es prepari la burgesia de tot el món, que ja ha arribat el moment de baixar a la tomba. A Espanya una guerra l'anuncia. Tremolin els capitalistes, que la redempció arriba i va a enarborar-se la bandera roja de la revolució.

JOVENTUT COMUNISTA IBERICA

RECORDA

DIDAC TERRADELL

Núvols a l'horitzó.....
Negres albiranys de tempesta.....
Forces humanes, tenses, alerta; tenebres.....

Estripa el llampec, el tró estabella, s'enlairen entortilligades, ones de gegantí furor, tremola frenètica la nostra societat, sosmoguda en les seves arrels, esqueixats els seus ciments.....

La tempesta minva, s'apaga la remor, sols un llunyà fragor de lluita s'escolta, que no s'apaga encara.....

Surt el sol mins, pàllid, esporuguit.....
illumina runes.....

Cerquem els companys, quants desapareguts? La terra és lleu, en quantitat, més ha escollit les seves víctimes.....

* * *

DIDAC TERRADELL, on ets? Marxàres, desaparegueres!; Quina fatalitat féu vessar la teva sang preciosa? Quin destí, incommovible, intransigent, s'emportà l'halenada de vida del teu cós dinàmic, febrós d'activitat? Qui va privar-nos de la teva companyia, i quin egoïsta va volguer per ell aquest cós, aquesta intel·ligència, aquests sentiments, que oferies, generós, lleial, a tots els éssers dignes de la teva ànima comunista, de la teva ànima justa, del teu altruisme proletari? Vares marxar; aquella mirada intelli-

gent, viva, perdé la seva lluminositat, aquell cos actiu, restà rigid..... aquella voluntat ferma, inquebrantable, al servei dels teus ideals, dels "nostres" ideals marxistes, perdé el seu espill..... i la teva despulla freda, restà coberta per la bandera vermella..... mentre al teu intorn, flames ardents de cors sentimentals, t'amanayagaven tendrament..... Cara despulla!! Inoblidable individualitat! Contribuïres a regar amb la teva sang, el terreny fecond, on les nostres doctrines, sembrades, donaran un fruit selecte. Era precis bona lleavor.

No sents els nostres anhels? No constates l'increment que els teus ideals van prenent? No entreveus el sol lluminós de la nostra victòria, de la "teva" victòria?... Perquè tú ets viu, TERRADELL, tú no ets mort, tú estàs amb nosaltres. El teu esperit ens rodeja, ens illumina, ens dóna força per acabar el que volies: la redempció de la classe treballadora.

Cridem amb tú: Visca el comunisme!!

Visca la revolució proletària!!!

Visca el P. O. U. M.!!!!

Et recordem, TERRADELL,... Et recordo, Didac. — P. P. P.

Joventut Comunista Ibèrica

COMITÈ LOCAL

GUANYAREM!!

La lluita encara dura, i el que durarà. El plet enorme que està ventilant tot el poble antifeixista espanyol en aquests moments històrics no és, no pot ésser comparable a cap més gesta de valor netament humana en el transcurs de segles i segles.

La valor històrica de les lluites civils dels pobles al través del temps, ha estat escrita per múltiples historiadors que han plasmat de manera més o menys perfecta els neguits, les ànsies i també les heroicitats de les grans masses proletàries, frisosos sempre, i amb raó sobrada, de venjança i de justícia.

A Espanya, aquest tros de terra que geogràficament forma com l'apèndix del continent europeu, esclatà el 19 de juliol passat el volcà militar-feixista. Aquest volcà, però, encès per la fòbia criminal dels militars traidors, va apagant-se poc a poc, mercès a l'esforç gegantí de tot un poble que cap batre's com un lleó i com un heroi a la vegada.

No importa que els militars feixistes espanyols cerquin l'ajut desinteressat de Mussolini i d'Hitler per a batre els treballadors d'Ibèria. Enfront d'aquests dos assassins moderns està el proletariat de tot el món, disposat també a la lluita. Les rutes d'Espanya les saben ja de memòria els nostres germans de tots els països; i amb ells confiem, perquè d'ells serà també la victòria ben planera.

El feixisme espanyol, podem dir, i amb ell l'internacional, està en l'agonia. La creu infecte i el sabre vilipendiat, que fins avui han format el símbol ominós d'una casta pedant i hipòcrita, s'esfondren per moments. No saben ja com contenir el fort corrent del grandios riu proletari que ho arrossega tot i que alhora ho neteja tot.

La reacció més apocalíptica regnaria en el nostre país si el feixisme arribés a assolir llurs propòsits; però no. D'entre les cendres, fumjants encara, d'aquesta gran foguera històrica, en sortirà ben aviat el penó gloriós que ha d'ésser guia perenne de les multituds ardides, que en holocaust de llur causa més sagrada sap esgotar, si és precis, fins l'última gota de la seva sang.

El POUM, partit netament revolucionari, que en aquests moments ha sabut situar-se en un dels llocs de més responsabilitat i de perill, no vacilla pas ni un moment en donar el millor dels seus rengles; i així veiem com en les primeres línies de foc cauen els nostres germans en defensa de la causa de tots. Però, una i mil vegades repetirem: "No passaran". Guanyarem.

Visca la revolució!
A baix el feixisme!

J.

ESPORTIVES

AUTOMOBILISME

Nosaltres, que assistirem el passat diumenge a la magna manifestació esportiva celebrada a Montjuïc, no podem passar per alt la gesta magnífica que portà a cap el corredor gironí Salvador Claret.

No pensàvem elogiar la tasca del nostre "defender", perquè creïem sincerament que la premsa de Barcelona faria justícia a l'apreciar el valor i la destresa del jove i brillant conductor gironí.

Però, malauradament, no ha estat així, i no solament no ha considerat el concurs de Claret com es mereixia, sino que àdhuc i tot, ha tergiversat l'ordre de classificació que li pertocava.

Salvador Claret arribà a quint, darrera de Roig, que conduïa el "FIAT", classificat a quart lloc. Amb sorpresa que no cal calificar veïerem a l'endemà, a la premsa barcelonina, que el lloc que se li asse-

nyalava, era el vuitè. Podríem dir-nos els redactors esportius dels diaris de Barcelona el perquè de la injusta classificació del nostre company?

Hem dit que assistirem a la cursa. I és per això que podem assegurar que la perícia de Claret fou elogiada per tots els entesos del volat.

El recorregut total, fou de 15 voltes al circuit de Montjuïc. A la primera volta arribaren al cap els quatre "Fords" 8 V. conduïts per Bernal, Alemany, Kelos i Vidal, seguits d'Aranda amb "Bugatti" i el nostre Claret amb "autopeano", seguint la cursa exacta fins a la quarta volta, en la qual Vidal passà a Kelos seguint Aranda i Claret a tot gas. A la setena volta l'ordre de marxa, era el següent: Vidal, Bernal, Alemany, Roig i Claret, un darrera l'altre, fent-se interessantíssima la lluita entaulada entre Roig i Claret. En aquesta, Claret, al no funcionar-li degudament els frens, quedà completament girat, de

NOTES PREGADES

Nota del Conseller municipal de Cultura.

El fet d'haver estat practicat un registre en una casa de la Plaça de la Catedral, contigua al Grup Escolar denominat abans de l'Ave Maria, va determinar entre alguns alumnes i llurs famílies, una falça alarma que és precis esvaïr.

Tot-hom pot donar-se compte de que en aquell Grup Escolar han vingut i venen donant-se les classes amb plena normalitat i que la seguretat dels infants que hi concorren està absolutament garantitzada.

SOCORS ROIG INTERNACIONAL (Secció Catalana)

COMITÈ LOCAL DE GIRONA

CAL COTITZAR REGULARMENT

Tots els afiliats al S. R. I. han de cotitzar regularment. Cal que cerquin al seu cap de Grup, en cas de que aquest no els fes present el seu oblid, i li demanin els segells de cotització que té en el seu poder per tal de facilitar la cotització sense haver d'anar en el local social. També els que tinguin facilitat de passar per l'estatge social per cotitzar poden fer-ho de set a nou cada dia. Tots els caps de Grup tenen el seu deure de passar com més sovint millor per l'estatge social per tal d'ajudar al seu desenvolupament de les tasques del S. R. I.

LA RIFA DELS QUADROS

A la Biblioteca Municipal s'ha col·locat una llista amb el resultat del sorteig de les obres d'art que els artistes locals cediren a profit del S. R. I.

Els premiats poden recollir les obres immediatament a la mateixa Biblioteca o a l'estatge del S. R. I.

Els companys de fora que no tinguin facilitat de recollir les obres premiades, poden enviar els números per correu certificat que els hi serà remesa l'obra corresponent. La llista dels números premiats va ésser enviada a tots els Ajuntaments dels pobles i viles que hi varen ésser venuts números.

CARTELLS

Anit, varen ésser col·locats per la nostra capital uns cartells alusius a la tramesa de queviures i robes als fronts de Madrid. Llegiu-los i col·laboreu en aquesta obra per mitjà de donatius amb queviures, robes i metàl·lic.

QUEVIURES I ROBES A MADRID

Es ja un fet la tramesa d'una caravana de queviures i robes als fronts de Madrid organitzada per la Secció Catalana del S. R. I.

La idea ha estat acollida amb veritable simpatia per tot el poble de Catalunya, més si es té en compte que una gran quan-

titat de combatents són catalans, entre els quals hi ha també bon número de gironins que fins ara havien estat en el sector d'Osca.

Tots quants vulguin col·laborar en aquesta tramesa poden dipositar els donatius al S. R. I. Rambla de la Llibertat 14, damunt de l'Exprés Bar.

Tots els Comitès Locals dels pobles i viles de les nostres comarques que vulguin organitzar pel seu compte algun camió, són pregats de comunicar-ho al Comitè Local de Girona i el de Barcelona, per tal d'anar a una acció conjunta i simplificar els tràmits d'organització de l'expedició.

AMBULANCIES PER AL FRONT

També l'idea del Comitè Central de cedir diversos auto-ambulàncies al Comitè Sanitari del Govern de la Generalitat de Catalunya ha estat acollida amb veritable entusiasme.

Estan a punt de posar-se a la venda les tarjetes postals que es vendran al preu de '25, que permeteran l'adquisició dels auto-ambulàncies amb la col·laboració de tots els catalans.

Els Comitès Locals del S. R. I. seran avisats així que estigui enllestida la seva impressió. Mentre tant, però, poden fer les comandes corresponents al Comitè Central, el qual és l'encarregat del repartiment.

CRÓNICA LOCAL

Avis

De pro Infància Obrera

Es prega a totes les famílies d'aquesta ciutat, que tinguin nens procedents de distints fronts, com també infants refugiats a la nostra ciutat, se serveixin passar amb tota l'urgència possible pel local de PRO INFANCIA OBRE-RA, ex-collegi de les carmelites, carretera de Barcelona, de dos quarts de set a dos quarts de vuit de la vetlla, per un assumpte de cabdal interès.

LA JUNTA

"L'Espurna" donarà a la publicació totes les notes que li sien enviades dels diferents partits i sindicats.

Per la màxima difusió de la Revolució heu de trametre'ns totes les notes que cregueu convenientes, amb la seguretat que seran publicades.

Tots els companys que vulguin prestar-se com a donadors de sang deuen passar per la portaria de l'Hospital de les Comarques gironines, els dimarts i divendres de 7 a 8 del vespre, per fer l'anàlisi corresponent.

La Llengua Internacional Esperanto és la veritable parla de la Revolució

cara amunt, en el difícil viratge de "La Font del Gat", moment que fou aprofitat per Roig per iniciar un avanç, essent aconseguit malgrat tot a la volta següent.

A conseqüència del mal funcionament dels frens, Claret sofrí tres despistades més, totes elles sumament perilloses i causants de pèrdua de temps.

Fins a la volta 10 seguí sempre al mateix lloc, lloc que no perdé fins a la volta final, emocionant continuament al nombros públic que assistí a la prova pels viratges rapidíssims que efectuava.

L'arribada s'efectuà per aquest ordre:

1. Vidal, sobre "Ford 8 V".
2. Kelos sobre "Ford 8 V".
3. Alemany, sobre "Ford 8 V".
4. Roig, sobre "Fiat Balilla".

5. Claret, sobre "Autoplano 6 C", seguint Fernández, Guitart, Molleres, etc.

Estem segurs que si Claret hagués corregut amb el cotxe en condicions i amb el carburant que li corresponia per aquestes curses, altre hauria estat el resultat.

R.

El "Club Atletes Units" d'aquesta ciutat, ens prega recordem als seus associats que avui, a dos quarts de deu de la nit, serà celebrada una reunió General extraordinària per a discutir les orientacions que ha de seguir l'esmentat Club en el futur.

La presó model de Madrid ha sofert els efectes del bombardeig

S'ha suïcidat el Ministre de l'Interior de França

Manifestacions del company Juanola vingut de Madrid

Acaba de visitar la nostra redacció el company Juanola, del P. O. U. M. de Girona, totjust arribat de Madrid.

Hem mantingut amb ell una breu conversa, de la qual en donem una lleugera referència.

De les paraules expressades pel nostre company, se'n desprèn la creença seva més absoluta que les forces mercenàries no trencaran de cap de les maneres, les nostres línies de defensa dels diversos fronts de Madrid. Que la moral del poble madrileny és magnífica.

El proletariat madrileny no s'immuta davant la presència de la salvatge aviació facciosa; ans al contrari, amb una tranquil·litat aclaparant contempla les seves facècies, fins el punt que ha calgut una ordre terminant de les autoritats responsables, perquè els ciutadans i ciutadanes es recolguin als llocs indicats, en aparèixer l'aviació rebel.

Personalment ha visitat les nostres fortificacions, que ha ponderat, qualificant-les d'inepugnables. Ha constatat davant la realitat, la rapidesa dels nostres aparells de caça, les nostres heroiques ales roges. Ha vist com els nostres avions obliguen als rebels a emprendre la fugida vertiginosa, sense poder aconseguir metrallar a pleret l'heroica ciutat, frustant-los així, llurs criminals temptatives.

També ens ha manifestat que ha tingut ocasió de parlar amb un moro fugitiu de les línies faccioses. Aquest àrab li ha comunicat que s'havia passat al nostre costat perquè des que lluitava al front del centre, havia hagut de passar tres dies amb les nits corresponents, ajagut al damunt d'una roca, sense menjar ni dormir. Ara diu que vol ésser roig.

Els moros i regulars, segons conta aquest musulmà, mentre operaren al front del Sud, pogueren fer-se amos de molta quantitat de botí, que després venien pels carrers i tendes de Sevilla. Ell mateix havia aconseguit apoderar-se d'una gran quantitat d'anells, arracades, braçalets, medalles, etc., que vengué a bon preu. Lluint al front de Madrid, a favor del feixisme, acabà tots els iners. En els darrers temps, li donaven un duro cada cinc dies. I darrerament vales i pagarès que havien de cobrar als Bancs de Madrid en el moment d'entrar-hi les columnes del general Varela. Com que aquest infeliç musulmà esgotà els cabals, i tenia fam, decidí passar-se a les milícies revolucionàries, i ara vol ésser un lluitador roig, puix diu que ací, entre els proletaris es viu molt millor. PUIGCÚVOL.

Darrera hora

ESTRANGER

El Ministre de l'Interior francès s'ha suïcidat.

Paris.—Aquesta matinada ha estat trobat mort a casa seva el ministre de l'interior francès.

La mort ha estat produïda per emanacions de gas.

Es desconeixen les causes que l'han induït a prendre aquesta determinació.

Una Universitat jueva a Munich

Munich.—Ha estat creat a aquesta ciutat una universitat jueva. A l'acte de l'obertura donarà una conferència el doctor Walter Frank.

100.000 francs amb destí a Espanya

Ginebra.—La Delegació de la Creu Roja ha rebut un donatiu de 100.000 francs suïsos que seran destinats a la Creu Roja Espanyola.

Front d'Aragó

Els facciosos en la impossibilitat de localitzar les nostres bateries han suspès el foc i només es dediquen a fer reconeixements per mitjà de l'aviació.

Volen a gran alçada, però la presència de les esquadretes lleials els obliga a emprendre la fugida.

A Barbastre no hi ha hagut novetat. A Bujaraloz no es lluita amb gens d'intensitat. Bona part del matí les nostres forces s'han dedicat a fortificar. A Casp, s'ha efectuat un altre reconeixement prop d'Azuara. Els facciosos han rebut als exploradors amb foc de metralladora i fusell. No s'ha habuat de lamentar cap baixa d'importància.

Uns fugitius d'Osca fan importants declaracions

Barbastre.—S'han presentat a les nostres línies alguns fugitius d'Azuara i d'Osca. Preguntats pel cap de les forces han confirmat que els fusellaments es succeeixen sense formació de causa i sobre persones innocents principalment dones i criatures.

tots els dibuixos de Varés, hom troba el detallat artístic o l'efecte de llum. Cerca les construccions i els primers plans.

Varés és un temperament i seus dubte que en el film podrà realitzar les seves concepcions, que ara ens "espurneja" amb els dibuixos exposats al G. E. i E. G. P.

El Comitè Central del Socor Roig del POUM fa una crida a tots els companys antifeixistes per a que no oblidin als nens que, procedents de Madrid, estan recollits en la nostra regió. Una de les millors maneres per a ajudar a aquests infants és enviar juguets, robes, abriguets, etc. a les oficines d'aquest Socor Roig, o bé al nostre local Ciutadans, 12, pral., i aquesta organització es cuidarà de distribuir-los als infants refugiats.

Recordem a tots els companys antifeixistes la necessitat de contribuir amb donatius de totes classes a l'obra de Socors a les víctimes del feixisme que realitza el POUM. Les oficines de la nostra ciutat corren Ciutadans, 12 pral. estaran obertes tots els dies de 12 a 1 i de 6 a 8 per a rebre donatius en cabdells de llana, sueters, abrics, impermeables, dels camarades antifeixistes.

En aquestes hores greus i decisives, companys, no podem oblidar les nostres germanes que estan donant la seva sang per la llibertat. Feu-ho per la Revolució social.

L'Aviació lleial continua els seus èxits a Astúries

Gijón.—Un aèrodròom feixista situat a Navia ha estat bombardejat eficaçment per la nostra aviació. Dos aparells rebels foren destruïts i quatre d'altres sofriren greus averies.

Els aviadors lleials arribaren després a la capital d'Astúries on llençaren les bombes que els hi quedaven, sobre posicions de gran importància, causant grans destroces.

Al front del Grado els rebels davant l'impuls i braó de les nostres milícies han hagut d'abandonar posicions que tenen una importància estratègica. Sofriren moltes baixes.

Front de Madrid

Madrid.—A primeres hores de la tarda l'aviació rebel ha efectuat el seu tercer raid sobre la ciutat.

Els seus objectius han estat principalment la presó Model on ha llançat algunes bombes.

L'objecte d'aquest atac era el de fer que els guardians deixessin el camp lliure i pogueren llibertar les presos faccioses que es troben a dins.

La Junta de Defensa, però, ja havia pres les seves precaucions per aquest possible atac i dies enrera havia traslladat els presos a un lloc més segur.

Madrid.—(3 tarda).—Durant aquest matí s'ha lluitat amb intensitat als sectors de Carabachel, Casa de Campo i carretera d'Extremadura.

Les bateries enemigues emplaçades al Pont dels Francesos han canonejat amb fúria, arribant alguns dels projectils a ocasionar incendis en algunes cases de la ciutat.

Els bombers que s'han apressat a intervenir van sofocant aquests incendis.

BARCELONA

Barcelona.—Aquest matí els informadors han estat rebuts pel president de la Generalitat ciutadà Companys.

Aquest els ha saludat i a preguntes d'un redactor ha manifestat el següent: "Ahir vaig anar a Benicarló a una reunió on hi assistí el president de la República, Azaña, el president del Consell i jo.

Aquests ens manifestaren que estan honorats de la defensa que es porta a terme a Madrid.

Barcelona.—Aquesta tarda es reunirà el Consell. Probablement serà presidit pel ciutadà Companys.

En aquestes hores de prova hem de posar totes les nostres forces al servei de la Llibertat.

Avui a les 9 i mitja el capità Medrano dirigió la paraula per ràdio al poble català, i versarà sobre el tema: "Quatre mesos de guerra. Podem guanyar la guerra i com es pot guanyar la guerra."

P.O.U.M.

J.C.I.

AVÍS

A tots els afiliats i afiliades que vulguin aprendre l'idioma Internacional Esperanto poden passar tots els dies per la nostra Secretaria de 8 a 9 del vespre on se'ls matricularà gratuïtament.

Companys estrangers cap al front

Aquest migdia han passat per la nostra ciutat una columna internacional de voluntaris que van destinats als fronts de combat.

Els companys del P. O. U. M. i de la J. C. I. han anat a saludar-los a l'estació. El P. O. U. M. ha fet ofrena d'un banderí als expedicionaris que, com un lligam de germanor, van a defensar la Llibertat dels pobles.

El comissari d'Ordre Públic els ha obsequiat amb cigars.

Els vibrants cants de la «Internacional» i de la «Jove Guàrdia» s'han succeït durant el temps de la seva permanència a la nostra ciutat.

Amb el puny enlaire s'han acomiadat aquests valents lluitadors de l'Ideal.

Visca la Revolució Socialista!

Camarades: Propagueu l'Esperanto

EL BOMBARDEIG DE PALAMÓS

L'estat dels ferits d'ahir a Palamós per la metralla del vaixell rebel "Canarias" continua estacionat.

La metralla del vaixell aconseguí també, matant-lo, al veí de Palamós Pijaume, de 60 anys.

A conseqüència de les canonades que se li dispararen el mercant català està amb fortes averies i s'incendià. Els bombers i obrers aconseguiren sufocar el foc.

Aquest vaixell és de la matrícula de Barcelona i és propietat de la S. A. Cros.

EXPOSICIÓ D'ART

El poble de Girona, o almenys aquella massa important que es deleix per contemplar les belles realitzacions dels artistes, ha pogut assaborir darrerament, en un salónet de l'estatge del G. E. i E. G. una exposició interessantíssima integrada per obres de Tremps, Colomer i Varés.

Pel nombre i per la vivesa de colorit, es destaquen en primer lloc les caricatures de Tremps. Algun temps enrera, havíem vist en publicacions festives algun dibuix i àdhuc caricatura de Tremps. Però no sospitàrem mai que sota la seva persona excessivament humil, bategués l'esperit fi, vibrant i agut del caricaturista. Tremps no és un home format sota una escola, ni té temps per a autoeducar-se en un caire especial del dibuix. Entre les caricatures de Tremps es veuen traços, almenys, de tres estils, però en tots ells destaquen dues característiques que creiem són la base de tot caricaturista: la fermesa i exactitud del traç que es tradueix en

la semblança, i l'esperit observador que es manifesta en dibuixar els caricaturitzats en les pintures que els són característiques.

Cal, i que ens permeti Tremps el nostre humil consell, que no desmai en l'execució de caricatures. Únicament fent-ne moltes assolirà la perfecció que li desitgem, i amb el seu pulcre esperit anirà llimant petits defectes i la seva meticulositat i temperament li crearan l'Escola.

Pel nostre gust, destacariem les caricatures de Subirós, Lucas, Bonet, Salvador, Ple, i d'altres. En els colorits té coses valentes i magnífiques: el colorit de la cara de Lucas, és difícil de superar.

Colomer presenta uns dibuixos de Mestres. Amb el llapis, ens ofereix uns dibuixos estilitzats, però perfectes, amb uns ombrejats molt escaients. Però tot cedeix pas al seus dibuixos en tinta negra, tractats en tècnica especial. Tots són magnífics, però el de l'església de Porqueres el collocariem en primer pla. El colorit "suberli" ens sembla un accent recalable en tons, dibuix, i ambient.

Colomer no necessita els nostres elogis, però no podem estar-nos de dir que cada vegada que li admirem obres seves el veiem ascendir en els difícils arts del dibuix i la pintura.

Varés exposa també uns dibuixos que mereixeran elogis. Riuró, l'arqueòleg del G. E. i E. G. deia amb molt encert que en totes les seves múltiples especialitats. En Varés es destaca sempre el fotògraf sobre

CAMPANYA SINDICAL**El Gegant dels peus de plom**

En repassar la història dels esdeveniments que per llur transcendència i significació han connotat grans sectors d'opinió pública, hom hi troba sovint actituds o mutacions que ultra ésser addients anul·len tot un passat. Ens referim naturalment, a persones i col·lectivitats. El nostre país, però, per terme mig, és quelcom refractari a les reaccions ràpides. Potser caldria cercar els motius en el purament racial. Un altre dia quan es pugui parlar de tot i amb claredat tindrem motiu per demostrar-ho a bastament.

Limitem-nos avui a una qüestió local i des d'aquest angle veurem que a Girona, abans del dinou de juliol, la U. G. T. no existia. En termes diem-ne classistes, existir vol dir lluitar, actuar, fer sentir la veu, fixar posicions, orientar, donar consignes, donar quan menys senyal de vida.

La U. G. T. a Girona no era més que una entelèquia, la seva migrada organització no passava d'unes dotzenes d'afiliats que vivien al marge dels problemes generals i locals. Sols, isolats, fins i tot la direcció central amb la qual no els unia ni els lligam de la cotització.

Els mestres, els mercantils i els de banca i borsa, per bé que ugetistes, ho eren per raons d'organització general. Feien ranxo a part i maldaven per un esperit de lluita que els permetés plantar cara a llurs patrons i assolir unes millores que no han arribat a aconseguir fins després del dinou de juliol. En dir això, caldrà que fem la salvetat dels mestres. Mereixen capítol apart; en parlarem un altre dia. Si en alguna cosa es distingí aquí la U. G. T. era per la pobre concepció de la lluita sindical que la porta a cometre errors de tamany natural.

En produir-se l'aixecament feixista, era necessari que les organitzacions de classe es situessin. El dia divuit, era precis celebrar una reunió i calgué cercar els dirigents de la U. G. T. perquè aportessin el seu criteri aprop dels esdeveniments que tots preveïem. Calia, ademés, constituir una direcció de front, un comitè revolucionari. Després de recerques inútils, foren trobats a un centre d'esquerra quan ja començaven a elaborar un «pastell de confusió». Immediatament després del dia dinou sorgí espontània una consigna justa, ben vista per la C. N. T. i la desapareguda Federació de Sindicats. «No estendre carnets per tal de controlar els ingressos als rengles sindicals». Els dirigents de la U. G. T., frcturosos, trencaren la consigna i aprofitaren l'ocasió. Això obligà els altres a fer el mateix i ara caldrà un sanejament: reintegrar molts obrers als llocs de procedència. Ja han passat quatre mesos. La C. N. T. s'ha sapigut col·locar a l'alçària de les circumstàncies, gairebé en tots els aspectes. Han actuat en tots els terrenys i han donat a tot hora la tònica d'una organització revolucionària. Saben on van i el que volen. Els obrers gironins que hi militen s'hi senten ben representats. La Federació de Sindicats comprenent que havia passat l'hora dels plets, va resoldre la seva situació en una simple assemblea i els seus sindicats ingressaren en bloc a la U. G. T.

Es diu que la U. G. T. compta ara amb quinze mil afiliats a Girona.

Creim que es veritat. Però, si és així, quines són les activitats d'una organització amb un nombre tan considerable de militants? Què pensen els dirigents? Què opinen de la guerra, de la revolució i de les qüestions locals? Els treballadors de Girona voldríem veure que la U. G. T. d'ara no és la del dia divuit de juliol. Quinze mil afiliats són ben poca cosa si no són orientats i disciplinats. Les assemblees de sindicats deuen sovintejar. Ningú ha vist encara cap reunió general malgrat que això fou promès als ex-dirigents de la Federació de Sindicats. Es publica un diari que paga la U. G. T. sense haver-ho consultat a qui devia. En aquest diari, no s'hi llegeix mai res que doni a comprendre que a Girona hi ha una organització sindical de quinze mil afiliats i que es digui U. G. T.

Creiem sincerament que s'ha de liquidar la continuació d'un passat obscur, trist i mansoi. La força magnètica d'aquelles cèlebres *adormideras* s'ha de anul·lar. Aquelles amples concepcions que morien sempre inèdites avui, encara que superades, s'han de donar a conèixer. Ja han passat aquells dies feliços, plens de retòrica i buids d'acció. Ara és l'hora del dinamisme, de l'activitat continua. La U. G. T., a Girona, té tot el regust del carrer del Sac. El dia divuit de juliol era un nan contrafet ridícul, desprestigiad. Avui és un gegant, una esperança. Però aquest gegant no camina. No es mou perquè té els peus pesats. Que li treguin aquestes sabatasses de plom i que el posin en marxa.

L. OLIVIER

**Una lliçó
de bon marxisme**

Molts companys o companyes, descoixent o interpretant erròneament el marxisme, esmercen el temps en la reprovable feina d'enarborar una bandera, en la defensa d'uns principis o punts de vista del tot equivocats. Aquests companys solen dir: *tots els individus tenen el deure de desenvolupar totes les ocupacions.*

Ara jo pregunto: És que sota aquesta defensa d'una igualtat equivocada, s'hi amaguen actituds egoistes? És que la igualtat marxista, *la societat dels iguals*, significa que tothom haurà de desenvolupar idèntiques activitats, que es dedicarà a les mateixes tasques? És que *la societat sense classes*, significa que tots els integrants de la mateixa deuen esmerçar llurs dots d'intel·ligència, i llurs aptituds, en ocupacions semblants? És d'una claretat meridiana que uns individus tenen capacitat manifesta per a desenvolupar encertadament un càrrec, un ofici, i que en canvi, altres serveixen també magníficament per a unes activitats que són el pol oposat de les primeres.

La frase lapidària de Lenin, el gran artífex de la Revolució Russa: *de cadascú, segons les seves aptituds, i a cadascú, segons les seves necessitats*, no deu oblidar-la cap bon marxista, ni cap bon revolucionari, encara que no sigui un seguidor de les doctrines de Marx. Però sí que tot bon marxista deu tenir sempre present la consigna de Lenin més amunt consignada, i no oblidar-la mai.

És de tots sabut, per massa evident, que no tots servim per a tot, i que no tots necessitem el mateix. Per tant, tallem tota petita manifestació de personalisme. Aixequem tots la vista, i fitem-la en els nostres caríssims ideals, tot seguint les petjades dels mestres del bolxevisme. Ara més que mai seguim l'exemple, i assimilem les lliçons del que millor compregué, i adaptà a la realitat els principis del marxisme revolucionari, l'immortal Lenin, el nostre estimat Lenin.

PUIGCÚVOL.

Telèfons del P. O. U. M. :**Redacció de L'ESPURNA, 206****P. O. U. M. i J. C. I., 288****Club Esportiu Proletari. 561**

Coneixem molts companys que es baten amb les armes a la mà als fronts de combat. Per a ells va en primer terme el nostre salut afectuós. Ací, a la reraguarda, amb menys perill però amb més preocupació, estem atents en tot instant a cobrir les necessitats del moment. Les vostres i les de tots els altres companys de lluita sense distinció de cap mena perquè ens uneix un mateix ideal.

Es indubtable que la bèstia fera del feixisme embesteix, amb plaer de vampir insaciable, l'escola nacional, l'escola del poble, fent del mestre la seva víctima predilecta.

Sap certament que l'enemic secular del capitalisme decadent i roí resideix a l'Escola inspirada pel Mestre socialista. Contra d'ell dirigeix les seves bales assassines i l'aixafament total i definitiu de l'Escola popular és l'objectiu immediat en aquesta lluita cruel.

Són innombrables els companys afusellats per la canalla feixista.

A això responem nosaltres amb el fusell a l'avantguarda i amb la propaganda i organització a la reraguarda.

El Mestre revolucionari (i no s'ha de consentir que n'hi hagi d'altres) ha de comprendre que avantguarda i reraguarda és tot un gran front de lluita. Multipliquem-nos per atendre'l tot sense oblidar-nos de res ni un instant.

Els mestres del front d'avantguarda han donat l'exemple en els primers instants sostenint amb el fusell el que havien predicat amb la seva ploma. La Història s'escriu amb sang i els nostres heroics camarades figuraran en ella amb lletres inesborrables. Amb ells solidaritzem el nostre esforç mentre duri la terrible lluita. Fins a aconseguir la victòria. Fins a vèncer o morir. Aquesta és la nostra consigna.

PIUS GUIRAL

Horari de ràdio P. O. U. M.**Barcelona**

E. C. P. - 2

42 metres

Emissions diàries

De 6'00 h. - 6'40, en espanyol.

De 6'40 h. - 7'00, en anglès.

De 7'00 h. - 7'20, en alemany.

De 7'20 h. - 7'40, en francès.

De 7'40 h. - 8'00, en italià.

Dilluns, dimecres i divendres

De 8'00 h. - 8'20, en holandès.

De 8'20 h. - 8'40, en rus.

Dimarts, dijous i dissabtes

De 8'00 h. - 8'20, en esperanto.

De 8'20 h. - 8'40, en polac.

Cada dia

De 8'40 h. - 9'00, en espanyol.

L'ESCOLA I LA VIDA

Ha estat objecte de polèmica infinitat de vegades si l'escola ha de preparar per a la vida i amb quina intensitat, fidelitat i intenció. Entre els càrrecs que hom ha fet en aquest sentit a la funció de l'escola, hi figura el que una preparació massa materialista per a vèncer en la lluita per la vida, constitueix un impediment per assolir els fins suprems de tota tasca dedicada al poliment de l'esperit.

Quin és el fi primordial de la labor docent? Es exclusivament aconseguir que el noi surti triomfant en totes les contingències que el viure pràctic imposa? Es assolir un perfeccionament integral de la personalitat, que presoposi al mateix temps, per la seva major atenció, un enfortiment del tremp espiritual i físic, per a resoldre amb satisfacció per l'individu, els obstacles que la vida li oposa? O bé és un conreu integral de l'home fins a obtenir una personali-

tat tan vigorosa que, no trobant obstacle en la consecució dels fins egofentristes, consideri que el destí de l'individu és anar més enllà per a obtenir el desenvolupament màxim de totes les facultats innates a l'efecte de posar-les al servei exclusiu de la societat?

L'escola nova revolucionària ha d'ésser ambiciosa. Ha d'ésser una escola d'avantguarda, una escola d'ideal. El seu anhel colpeja altures insospitades. L'escola nova maldrà per a abastar aquella flameta refulgent que significa un desenvolupament intens i extens de totes les possibilitats de perfecció de l'individu, que ha de fer surar una convivència harmoniosa entre els humans en un règim de vida plena, progressiva.

El preparar únicament per a la vida diària no pot de cap de les maneres satisfer els postulats de l'escola nova. No n'hi ha prou amb què cada individualitat surti triom-

fant en totes les batesses que el fer diari li suposi. L'individu, al mateix temps que viu plenament, ha de considerar un deure propi el posar les seves facultats i especialitats al servei del bé col·lectiu.

En aquest temps en què una guerra cruentíssima es desferma per estepes castellanes i aragoneses, en què el brau poble espanyol dona proves d'un heroisme inigualable, cal pensar que també és un deure imprescindible del moment forjar una joventut que faci compromís d'honor esclafar la bèstia feixista, no solament dintre la terra Ibèrica, sinó arreu del món, considerant que mentre un sol ésser humà sigui objecte d'esclavatge en qualsevulla de les seves formes, no pot existir altre desig que aconseguir la seva alliberació.

Fins que les valors purament humanes i espirituals no ocupin un lloc d'honor i es trobin absolutament salvaguardades no pot haver-hi altre anhel, sentit amb vehemència, que el d'assolir aquell lloc de honor. Una escola nova, revolucionària no deu pretendre, única i exclusivament, la felicitat de

l'individu, en tant que en terres llunyanes altres consemblants sofreixen el jou del salari i demés cadenes que el món capitalista ha inventat per a gaudi propi.

La joventut des d'avui no ha de voler viure bé mentre uns germans veuen planar la llosa negra i horrible de la societat capitalista damunt llurs testes sadollades d'un intens desig de vida.

Blasme per a l'escola nova seria el tancar-se en l'assoliment d'una felicitat fictícia, d'esquena a les sofrències alienes. Una escola nova és una escola sensible, una llar sadollada d'humanitat, una família de germans que té per missió alliberar l'home. Una escola nova, l'escola que infantia la sublim revolució espanyola, ha de tenir per ideal acabar amb tot desig latent de predomini humà, de tota inclinació a explotar un germà, un home, un vivent que pensa.

No pot tenir altre propòsit que el d'acabar amb la denigrant explotació de l'home per l'home.

PLANELLA